

«مردم سالاری» اقدامات دیپلماسی و میدان پزشکیان در ۱۰۰ روز اول را بررسی می کند

دولتی نوپا درگیر اتفاقات کم نظیر

صفحه ۲

مشکلات پرستاران

پاشنه آشیل نظام سلامت

گروه اجتماعی - سعید تهرانی: رئیس سازمان نظام پرستاری روز گذشته در نشست خبری به مناسبت آغاز هفته پرستار گفت: مشکلات پرستاری پاشنه آشیل نظام سلامت است. احمد نجاتیان در پاسخ به پرسش «مردم سالاری» در خصوص اینکه آیا مشکلات پرستاران پاشنه آشیل وزیر بهداشت خواهد شد، گفت: خدمات پرستاری بخش عمده‌ای از نظام سلامت است و اگر نتوانیم خدمات مناسبی ارائه دهیم و پرستاران را راضی نگه داریم قطعاً پاشنه آشیل...

صفحه ۴

اختلاف آماری عجیب

از خانه‌های خالی

وزارت راه و شهرسازی از معرفی ۱۲۰ هزار خانه خالی به سازمان امور مالیاتی برای اخذ مالیات و ثبت ۴۵۰ میلیون رکورد اطلاعاتی در سامانه املاک و اسکان خبر داد. به گزارش اکوایران، بر اساس اعلام وزارت راه و شهرسازی که تسنیم آن را منتشر کرد، حدود ۴۵۰ میلیون رکورد اطلاعاتی در سامانه املاک و اسکان پالایش و اقامتگاه ۷۵ میلیون نفر مشخص شده است. تاکنون اطلاعات حدود ۱۳ میلیون نفر، که اغلب سرپرستان خانوار هستند در سامانه املاک و...

صفحه ۶

راز چرخش اعراب

از اسرائیل به ایران

«بن لفاکوویتز» در نشنال اینترست می نویسد؛ قبل از حمله اسرائیل به ایران در آخر هفته گذشته که در واکنش به حمله موشکی اول اکتبر صورت گرفت، جمهوری اسلامی ایران به گروهی غیرمعمول از شرکایش یعنی دولت‌های عرب منطقه برای کاهش گستره حملات اسرائیل متوسل شد. ایران کشورهای حاشیه خلیج فارس و اردن را تهدید کرد که هر گونه تسهیل حمله اسرائیل به ایران به منزله اقدام جنگی تلقی خواهد شد. تهران امیدوار بود که...

صفحه ۱۰

گارد ملی آمریکا در وضعیت آماده باشی قرار گرفت
ترس از شورش انتخاباتی ترامپ

صفحه ۱۱

درد دل‌های یک فعال اقتصادی در صنعت ابزار

و کار خود را وسعت دهیم، چوب لای چرخمان می‌گذارد که نتیجه امر آن است که در آینده تنها تعدادی ابزار خرده ریز در داخل تولید خواهد شد و ابزار اصلی و ارزبر و بزرگ همه متکی به واردات خواهند شد.

ما در داخل کشور مواد اولیه همچون مس، آلومینیوم، فولاد، مواد پتروشیمی و ... داریم، اما به قیمت و به صرفه نیست. از سوی دیگر ناچاریم تجهیزات مورد نیاز را وارد کنیم، ولی وقتی می‌بینم تولید در داخل توجیه ندارد، واردات تجهیزات هم بی‌معنی است.

حمایت از بزرگ‌ترها و بی‌توجهی به کوچک‌ترها

دولت سه تا چهار روز در هفته به دلیل قطعی برق و تعطیلات و ... تولید را متوقف می‌کند، پس چرا تولید کنیم؟ دولت و مسئولان می‌توانستند شرکت‌های بزرگ را مجبور کنند از انرژی پاک برای تامین نیاز برق خود اقدام کنند و در عوض برق صنایع کوچک را تامین کنند. چرا شرکت‌های فولادی، سیمانی، خودروبی و ... که گردش مالی بسیار بالایی دارند، با آن مصارف بالا باید از برق کشور استفاده کنند و در عوض شرکت‌های بخش خصوصی کوچک تاوان این مصرف را بدهند؟

متاسفانه دولت‌ها در بیست سال گذشته تفاوتی با هم نداشتند و شاید شعارها فرق داشته باشند، ولی در عمل اتفاقی در مسیر توسعه صنایع نیفتاده است، دولت از مخترعین و نخبه‌ها حمایت نمی‌کند، درحالی‌که ما حاضریم ۶ ماه به عنوان مشاور در خدمت دولت باشیم و اگر مشاوره ما به ۸۵ میلیون جمعیت کشور کمک نکند، من حاضر همه تقصیرها را به گردن بگیرم.

در پایان چند توصیه می‌کنم؛ از دولت می‌خواهم مسیر واردات ابزار آلات را بساز بگذارند و در عوض تخصصی ارز را متوقف کنند.

نیازی به تخصیص میلیون‌ها دلار ارز نیست تا این همه مفسده به اقتصاد کشور تحمیل نشود. دولت باید اتهام قاچاق به ابزار را بردارد و اجازه بدهد پشت پرده‌ها آشکار و فساد در این حوزه جمع شود و در عوض ابزار ارزان و باکیفیت به دست مردم برسد.

ناباید انبردست ۶۰ هزار تومانی ۳۰۰ هزار تومان به مردم فروخته شود؛ ادامه این مسیر به زیان مردم و کشور است.

منتقدین جدی سیاست‌های اقتصادی بود، انقلابی در سیاست‌ها و کارها ایجاد خواهد کرد، اما تا این لحظه هنوز تصمیم راهگشایی از ایشان مشاهده نکرده‌ایم. انتظار زیادی از دولت نداریم و انتظار ما کاملاً قانونی است؛ اینکه دولت کارشناس مربوطه را برای ارزیابی طرح‌ها و تخصیص تسهیلات مورد نیاز به کار بگیرد تا بتوانیم ماشین‌آلات مورد نیاز را وارد کنیم، اما بانک‌ها حاضر به حمایت از ما نیستند.

این در حالی است که طرف چینی بدون کوچک‌ترین توفقی از تولیدکننده ایرانی می‌خواهد علم، خلاقیت و توانمندی خود را عرضه کند و با پول، تسهیلات، زمین، کارخانه، ماشین آلات و ... که دولت چین در اختیارش قرار می‌دهد در این کشور تولید انجام دهد؛ آن وقت ما در داخل کشور خود نمی‌توانیم پروانه تولید یا امتیاز برق دریافت کنیم؛ این در حالی است که اگر دولت با یک چشم به تولیدکنندگان نگاه

می‌کرد، مشکلی برای تامین مالی نبود و با توجه به این همه استعداد و نیروی انسانی و امکانات و مواد اولیه می‌توانستیم قطب تولید ابزار شویم و بومی‌سازی تولید را در دستور کار قرار دهیم. تولیدکننده ایرانی حتی قادر نیست در نمایشگاه‌های جهانی شرکت کند و دستاوردهای خود را در معرض نمایش بگذارد، این در حالی است که دولت می‌توانست با استفاده از ظرفیت‌های نمایشگاهی که برای تهاوت فضای نمایشگاه و توافق‌های بین‌المللی در اختیار دارد شرایط را برای حضور رایگان تولیدکنندگان ایرانی فراهم کند.

واقعیت آن است که همه شعارهایی که دولت در مورد حمایت از شرکت‌های دانش‌بنیان مطرح می‌کند در حد شعار باقی مانده است. چهار سال است به دنبال این هستیم یک محصول خود را دانش‌بنیان کنیم، ولی بوروکراسی موجود باعث شده عطای این حمایت‌ها را به لقای آن ببخشیم. متاسفانه دولت حمایتی نمی‌کند و از آنجا که خودمان تلاش می‌کنیم کسب

واردات هم نمی‌کنیم، اما دولت حاضر نیست ورق آلومینیوم، فولاد، مواد پتروشیمیایی و ... را که همگی در داخل تولید می‌شوند و مورد نیاز صنعت است، از طریق بورس در اختیار ما قرار دهد، اما فلان شرکت نوپا که چیزی از تولید نمی‌داند و تنها متکی به رانته‌های مختلف است، امروز ۵ برابر ما از طریق واردات درآمد کسب می‌کند.

۶ ماه است به دنبال پروانه تولید هستیم و برای ساخت کارخانه درخواست زمین داده‌ایم، اما با پاسخ منفی دولت روبه‌رو شده‌ایم و این در حالی است که افرادی که تخصصی در تولید ندارند، با استفاده از ۱۰ هزارمتر زمین دریافت کرده‌اند. در نتیجه ما مجبوریم زمین را دو برابر قیمت بخریم. از بانک درخواست تسهیلات کرده‌ایم، حاضر به پرداخت نیستند در حالی که افرادی در این مملکت صدها میلیارد تومان تسهیلات دریافت کرده‌اند و این تسهیلات سوخت شده است. در چنین فضای چگونه می‌توان دوام آورد و با شرکت‌هایی که تسهیلات دولتی، زمین دولتی، مواد اولیه ارزان از بورس، ارز نیمايي و ... دریافت می‌کنند رقابت کنیم؟ امروز شرکت‌هایی وجود دارد که سال‌ها از فعالیت آنها گذشته و به همین دلایل توان توسعه ندارند، حتی به اندازه‌ای نقدینگی در اختیار ندارند که بتوانند تولیدات خود را تبلیغ و بازاریابی کنند.

در این بین متاسفانه دولت با این رفتارهایی که از خود نشان می‌دهد تولیدکننده را وادار به قاچاق می‌کند. دولت واردات برخی محصولات را ممنوع کرده و تولیدکننده مجبور است نیاز خود را از طریق قاچاق و ته لنجی و ... وارد کند. به عنوان مثال واردات لوله خم‌کن که یکی از ابزارهای مهم در این صنعت است و دارای صدها کاربرد صنعتی است را ممنوع کرده‌اند، وقتی دربار علت ممنوعیت واردات این کالا سوال می‌کنیم گاه توصیه می‌شود که برو از طریق قاچاق وارد کن!

این سیاست‌های اشتباه باعث فساد در تولید و واردات شده، امروزه درصد بالایی از ابزار صنعتی از مسیجرهای غیرقانونی به کشور وارد می‌شوند، زیرا دولت مدام در حال ایجاد محدودیت‌های جدید است.

دولت‌ها فقط شعار می‌دهند
تسا پیش از این گمان می‌کردم وزیر جدید اقتصاد که در دولت قبل از

واردات هم نمی‌کنیم، اما دولت حاضر نیست ورق آلومینیوم، فولاد، مواد پتروشیمیایی و ... را که همگی در داخل تولید می‌شوند و مورد نیاز صنعت است، از طریق بورس در اختیار ما قرار دهد، اما فلان شرکت نوپا که چیزی از تولید نمی‌داند و تنها متکی به رانته‌های مختلف است، امروز ۵ برابر ما از طریق واردات درآمد کسب می‌کند.

۶ ماه است به دنبال پروانه تولید هستیم و برای ساخت کارخانه درخواست زمین داده‌ایم، اما با پاسخ منفی دولت روبه‌رو شده‌ایم و این در حالی است که افرادی که تخصصی در تولید ندارند، با استفاده از ۱۰ هزارمتر زمین دریافت کرده‌اند. در نتیجه ما مجبوریم زمین را دو برابر قیمت بخریم. از بانک درخواست تسهیلات کرده‌ایم، حاضر به پرداخت نیستند در حالی که افرادی در این مملکت صدها میلیارد تومان تسهیلات دریافت کرده‌اند و این تسهیلات سوخت شده است. در چنین فضای چگونه می‌توان دوام آورد و با شرکت‌هایی که تسهیلات دولتی، زمین دولتی، مواد اولیه ارزان از بورس، ارز نیمايي و ... دریافت می‌کنند رقابت کنیم؟ امروز شرکت‌هایی وجود دارد که سال‌ها از فعالیت آنها گذشته و به همین دلایل توان توسعه ندارند، حتی به اندازه‌ای نقدینگی در اختیار ندارند که بتوانند تولیدات خود را تبلیغ و بازاریابی کنند.

در این بین متاسفانه دولت با این رفتارهایی که از خود نشان می‌دهد تولیدکننده را وادار به قاچاق می‌کند. دولت واردات برخی محصولات را ممنوع کرده و تولیدکننده مجبور است نیاز خود را از طریق قاچاق و ته لنجی و ... وارد کند. به عنوان مثال واردات لوله خم‌کن که یکی از ابزارهای مهم در این صنعت است و دارای صدها کاربرد صنعتی است را ممنوع کرده‌اند، وقتی دربار علت ممنوعیت واردات این کالا سوال می‌کنیم گاه توصیه می‌شود که برو از طریق قاچاق وارد کن!

این سیاست‌های اشتباه باعث فساد در تولید و واردات شده، امروزه درصد بالایی از ابزار صنعتی از مسیجرهای غیرقانونی به کشور وارد می‌شوند، زیرا دولت مدام در حال ایجاد محدودیت‌های جدید است.

دولت‌ها فقط شعار می‌دهند
تسا پیش از این گمان می‌کردم وزیر جدید اقتصاد که در دولت قبل از

حسین رستگار
مدیرعامل رستگار صنعت

شرکت رستگار صنعت از سال ۱۳۸۴ فعالیت خود را در حوزه تولید ابزار آلات آغاز کرد و با کیفیت AAA+ محصولات تولیدی خود را به کشورهای مختلف همچون افغانستان، ترکمنستان، کشورهای همسایه، عراق و کردستان عراق و ... صادر می‌کردیم، اما با تشدید تحریم‌ها، کشورهای مختلف خریدهای خود را متوقف کردند و این موضوع مشکلات زیادی برای تولیدات ما ایجاد کرد. «رستگار صنعت» با آنکه محصول درجه دو تولید نمی‌کند و از منظر کیفی بهترین محصول را ارائه می‌کند، اما تحریم‌ها باعث شد کشورهای خریدار از محصولات درجه دو و سه چینی استفاده کنند، اما به دلایل مختلف حاضر به خرید محصولات ما نباشند که نتیجه آن، عقب‌نشینی خریداران منطقه‌ای ما و کاهش سطح تولید شد.

از سوی دیگر از آنجا که اهل زد و بند و رانت نیستیم، نمی‌توانیم از حمایت دولت‌ها بهره‌مند شویم؛ آن طور که برخی شرکت‌های رانته، امروز به راحتی چند میلیون دلار از بانک مرکزی ارز دریافت کرده و محصولات بی‌کیفیتی در این حوزه وارد می‌کنند. اما متاسفانه ما نه توان استفاده از ارز نیمايي را داریم و نه مشمول دریافت تسهیلات بانکی هستیم و در مقابل قوانینی توسط دولت‌ها وضع شده که تولید واقعی را محدود و توزیع رانت را سبب شده است، تا جایی که من به عنوان مدیرعامل رستگار صنعت با این همه گواهی ثبت اختراع، مشمول ارز نیمايي نیستیم؛ درحالی‌که برخی افراد که به بانک مرکزی و وزارت صمت متصل هستند، به راحتی ارز می‌گیرند، وقتی محدودیت‌های وارداتی در ۶ ماهه اول سال توسط دولت وضع شده و قاعدتاً نباید ارزی برای واردات تخصیص می‌یافت، چگونه برخی شرکت‌ها به راحتی ثبت سفارش کرده و ارز هم دریافت کرده‌اند؟

سه سال پیش دستگاهی به کشور وارد کردیم که به دلیل اشتباه سازمان توسعه و تجارت با مشکل روبه‌رو شد و از آن زمان تا به حال هیچ‌کس حاضر نیست مشکل را برطرف کند و دستگاه آزاد شود یا پول شرکت به ما برگردد، شاید اگر یک آقا زاده عضو هیات‌مدیره این شرکت بود، با مشکل روبه‌رو نبودیم و مشکل هم به آسانی حل شده بود.

ممانعت‌های دولتی برای تولید

ما یک شرکت کاملاً متکی بر ظرفیت‌های داخلی هستیم و

